

ikke være nødvendigt for mig at foreslaa Udvalg, idet det da vil være let for mig at affatte Ændringsforslag inden anden Behandling, om hvilke Forslag jeg jo da kan konferere med den højtærede Minister, hvis han vil være saa god at tale med mig. Hvis derimod den højtærede Minister eller maaske ærede Medlemmer fandt væsentlige Betæneligheder ved det, jeg har sagt, saa vilde det være nødvendigt, at vi fik Lejlighed til at tale sammen i et Udvalg, og under denne Forudsætning vilde jeg altsaa paa et senere Stadium af Sagens Forhandling tillade mig at foreslaa et saadant Udvalg nedsat.

Steincke: I det Overblik over den militære Retsplejes Historie, som Folketingsmand Klaus Berntsen gav ved nærværende Forslags Behandling i det andet høje Ting, udtalte han sin Undren over, hvor lang Tid der kan hengaa her i Danmark, inden man kan enes om at omforme en Lovgivning, der efter Nutidens Aand og hele Tankegang hviler paa et meget forældet Grundlag. Jeg glædede mig over disse Udtalelser — ikke just fordi de faktisk indeholder en Bebrejdelse til de konservative Partier, som netop er dem, der saa længe har modsat sig de afgørende Reforme, der stemmer med Nutidens Aand og Tankegang, men fordi jeg der ser et godt Varsel ogsaa for en snarlig Reform af den bundforældede Straffelov for Krigsmagten, der for Tiden befinder sig i en Kommission, og som det efter vor Opfattelse er paatrængende nødvendigt at reformere omtrent samtidig. Thi selv om man efter nærværende Lovforslag i det væsentlige lægger de hidtil af Militæret behandlede Straffesager ind under de borgerlige Retter, saa kan man dog ikke tale om nogen afgørende Reform, for „de tapre Krigsmænd“, som Straffeloven af 1881 stadig taler om, er befriede for de barbariske Straffe som Arrest i Bøje, mørk Arrest paa indskrænket Kost og Vand og Brød og alle de andre Fortidslevninger, som Straffeloven for Krigsmagten indeholder. Men selv om en Reform af den militære Straffelovgivning, specielt af selve Straffene, og en fornøftig Afvejelse af det hele Forhold mellem Forbrydelse og Straf for os er det vigtigste, saa hilser vi ogsaa med stor Glæde nærværende Lovforslag, der tager Spørgsmaalet om den militære Retspleje op til grundig Revision og lader de militære Interesser bortfalde. Der opfyldes herved delvis et gammelt demokratisk Krav og specielt et socialdemokratisk Pro-

grampunkt, der netop fordrer de militære Retters Afskaffelse, og enhver, der har fulgt den socialdemokratiske Presses Kamp mod Krigsretternes middelalderlige Afgørelser og Metoder, vil forstaa, at vi med største Skepsis har set paa disse Retsafgørelser hidtil og derfor ogsaa med største Interesse vil være med til at virke for, at der nu kommer en mere rationel og human Retspleje for militære. Ganske vist haaber vi snart at faa hele Militærvæsenet afskaffet, og det er altsaa for saa vidt beklageligt, at de forestaaende Reforme ikke allerede er kommet for en Menneskealder siden; men dansk Lovgivningspraksis har nu en Gang lært os at vurdere Dybden af det gamle Ord: Bedre sent end aldrig.

Men selv om vi altsaa glæder os over dette Lovforslags Fremkomst, saa er der dog en Del af dets Indhold, som ikke tilfredsstiller os. Jeg skal i saa Henseende indskrænke mig ligesom de foregaaende ærede Talere til de vigtigste Hovedpunkter i Lovforslaget og kommer da der først til § 3 i Folketingets Forslag, som definerer, hvad der skal forstaaes ved militære Straffesager, de Sager altsaa, for hvilke Rettergangsmaaden efter nærværende Lov med den særlige Paatalemyndighed, Rettergangschefen, den særlige Undersøgelses- og Anklagemyndighed, Auditøren, og den særlige Straffemyndighed i visse Tilfælde skal følges. Dette Hovedspørgsmaal, om der overhovedet er Grund til Særregler for militære, og da i hvilket Omfang, har været Genstand for en udførlig Drøftelse i den nedsatte Kommission, og dens nuværende § 3 er, som det udførligt er skildret, blevet et Kompromis imellem Anskuelse hos Flertallet i Kommissionen, hvorefter de militære Straffesagers Omraade saa omtrent blev udstrakt til alle Forbrydelser, der overhovedet blev begaaet af militære, og Mindretallets Anskuelse, hvorefter militære Retsregler kun bør anvendes for de egentlige Tjenesteforseelser og Handlinger, der staaar i nær Forbindelse hermed. Jeg er principielt ganske enig med Mindretallet i Kommissionen og beklager derfor, dels at dette Mindretal er vejet noget ud fra sit Grundsynspunkt, dels at Folketinget er gaaet endnu videre. Thi efter § 3 anses som militære Straffesager Sager mod de til Hæren og Søværnet hørende eller ved samme tjenstgørende Personer for straffbare Handlinger, der angaar deres Tjeneste eller de dem paa Grund af deres Stilling paahvilende Pligter, eller som er udøvede under Udførelsen af Tjenesteforretninger eller med Hensyn